

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Witold Franckiewicz (spr.)
Sędziowie:	SSA Jerzy Skorupka SSA Ryszard Ponikowski
Protokolant:	Anna Dziurzyńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marii Walkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2012 r.

sprawy **I. B.**

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 12 stycznia 2012 r. sygn. akt III K 201/11

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego I. B. w pkt II części dyspozytywnej w ten sposób, że za podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności przyjmuje przepisy art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k.,

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowania odwoławcze.

UZASADNIENIE

I. B. został oskarżony o to, że w dniu 12 grudnia 2009 r. w B., woj. (...), przywłaszczył powierzone maszyny rolnicze w postaci: wozu paszowego (...) o wartości 99.317,76 zł oraz wózka widłowego (...) o wartości 89.230,80 zł o łącznej wartości – 188.548,56 zł – stanowiących przedmiot umów leasingowych nr (...)/(...)/ (...) oraz nr (...)(...) (...) na szkodę (...) S.A. we W., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 12 stycznia 2012 r., sygn. akt III K 201/11 uznał oskarżonego I. B. za winnego tego, że w dniu 12 grudnia 2009 r. w B., woj. (...), przywłaszczył powierzone maszyny rolnicze w postaci wozu paszowego (...) o wartości 96.000 zł oraz wózka widłowego (...) o wartości 105.000 zł o łącznej wartości – 201.000 zł – stanowiących przedmiot umów leasingowych nr (...) (...) (...) oraz nr (...) (...) (...) na szkodę (...) S.A. we W., tj. czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec I. B. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat, zaś na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego I. B. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) we W. kwoty 201.000 zł w terminie 4 lat od uprawomocnienia się orzeczenia.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2362,26 zł oraz zwolnił go z opłaty sądowej.

Apelację od powyższego wyroku, na korzyść oskarżonego, wniósł oskarżyciel publiczny zarzucając:

1) obrazę prawa materialnego, określonego w art. 294 § 1 k.k., polegającą na nieprawidłowym przyjęciu, iż oskarżony I. B. dopuścił się przywłaszczenia mienia o wartości 201.000 zł stanowiącego mienie znacznej wartości, co skutkowało przyjęciem kwalifikacji z art. 284 § 2 k.k. w zw.z art. 294 § 1 k.k. i przyjęciem za podstawę skazania oskarżonego wyżej cytowanego przepisu, podczas gdy przyjęta przez Sąd wysokość szkody w kwocie 201.000 zł nie była mieniem znacznej wartości w myśl art. 115 § 5 k.k., obowiązującego w chwili popełnienia czynu zabronionego;

2) obrazę prawa materialnego, polegającą na nieprawidłowym zastosowaniu art. 70 § 2 k.k. przy zawieszeniu orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby lat 5, zamiast prawidłowej podstawy zawieszenia wykonania kary określonej w art. 70 § 1 pkt 1 k.k., albowiem oskarżony nie jest sprawcą młodocianym, jak również nie dopuścił się zarzucanego mu czynu w warunkach określonych w art. 64 § 2 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) wyeliminowanie z treści wyroku art. 294 § 1 k.k. i przyjęcie za podstawę skazania i wymiaru kary art. 284 § 2 k.k.,

2) warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

1. Odnośnie zarzutu opisanego w pkt 1 apelacji – nie popieranego przez Prokuratora Apelacyjnego na rozprawie odwoławczej, należy stwierdzić, iż nie zasługuje on na uwzględnienie.

Bezspornym pozostaje fakt, że oskarżony I. B. popełnił zarzucane mu przestępstwo w dniu 12 grudnia 2009 roku, zaś łączna wartość przywłaszczonego mienia wynosiła 201.000,00 zł, co zostało ustalone przez Sąd Okręgowy w Świdnicy. Tymczasem prokurator zarzucił oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k., ustalając wartość przywłaszczonego mienia na łączną kwotę 188.548,56 zł, uznając, iż mienie nie stanowi znacznej wartości.

W czasie popełnienia przestępstwa, zgodnie z treścią przepisu art. 115 § 5 k.k. „mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przekracza dwustukrotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia”.

Powyższy przepis został zmieniony i w brzmieniu ustalonym przez ustawę z 5 listopada 2009 r. (Dz.U. Nr 206, poz. 1589), obowiązującym od dnia 8 czerwca 2010 roku „mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 złotych”.

Prokurator w uzasadnieniu apelacji podniósł, że w chwili popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa, obowiązywał przepis art. 115 § 5 k.k. według którego znamię kwalifikujące w postaci znacznej wartości mienia będącego przedmiotem przestępstwa stanowi mienie, którego wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przekracza dwustukrotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia. Prokurator pod pojęciem „najniższego wynagrodzenia” upatruje „minimalne wynagrodzenie”, które w chwili czynu (od 1 stycznia 2009 r.) wynosiło 1.276 zł, stąd według prokuratora mieniem znacznej wartości jest mienie przekraczające 255.200

zł. Powyższy pogląd nie zasługuje na akceptację, gdyż „wielokrotność najniższego wynagrodzenia w rozumieniu przepisów kodeksu karnego należy odnosić od dnia 1 stycznia 2003 roku do stałej wskazanej w ustawie wielkości kwotowej 760 złotych, kwota ta od dnia wejścia w życie ustawy z 10 października 2002 roku o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. z 2002 r., nr 200, poz. 1679) nie uległa zmianie” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2009 roku, V KK 427/08, Lex nr 486530 z zawartą tamże argumentacją).

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy należy zauważyć, że w sytuacji, gdy wartość przedmiotu przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. wynosi 201.000 zł, a więc przekracza dwustukrotność kwoty 760 złotych, która wynosi 152.000 złotych, kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu I. B. winna uwzględniać przepis art. 294 § 1 k.k.

Sąd też zarzut zawarty w pkt 1 apelacji prokuratora okazał się niezasadny, co dostrzegł Prokurator Apelacyjny, nie popierając apelacji w tym zakresie na rozprawie odwoławczej przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu.

2. Odnośnie zarzutu opisanego w pkt 2 apelacji – zarzut okazał się oczywiście zasadny.

Z prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych sprawy nie wynika aby oskarżony I. B. był sprawcą młodocianym (w chwili czynu miał bowiem 37 lat), jak również aby popełnił przypisane przestępstwo w warunkach art. 64 § 2 k.k. (oskarżony nie był dotychczas karany sędownie). W tej sytuacji Sąd Okręgowy niezasadnie zastosował w podstawie prawnej orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności przepis art. 70 § 2 k.k., który odnosi się wyłącznie do w/w sprawców przestępstw.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w pkt II i w miejsce błędnie zastosowanego przepisu art. 70 § 2 k.k. za podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonego wobec oskarżonego przyjął przepis art. 70 § 1 pkt 1 k.k.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie przepisu art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., mając na uwadze zasady słuszności. Postępowanie odwoławcze zostało bowiem wywołane apelacją prokuratora, zaś zmiana zaskarżonego wyroku była wynikiem błędnie zastosowanego przez Sąd I instancji przepisu prawnego. W tej sytuacji obciążanie oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego byłoby – w ocenie tut. Sądu – niezasadne.